

recunoscu, în sinea ei, că abilitățile lor de a se descurca într-o situație erau limitate. Niciunul nu era prea ieșit în aer liber defel, și cam orice altă sarcină la care te-ai fi putut gândi li se potrivea mai bine decât renovarea unei case vechi. Deschise gura vrând să ia o decizie pentru toată lumea și să accepte oferta căpitanului, dar o închise la loc fără nicio vorbă, oftând încet. Momentul trecuse, nu mai era cale de întoarcere și, de-acum, era prea târziu să mai protesteze. Nu se putea învinovăți decât pe ea însăși că se băgase în aiureala asta, fiindcă lăsase să treacă numeroase ocazii în care ar fi putut obiecta ori schimba direcția în care mergeau lucrurile. Ar fi putut, pe tot parcursul discuțiilor despre casă, să sugereze, de pildă, că ar trebui să respingă oferta de a cumpăra o parte din ea, sau să aștepte cu renovarea până în vară, când exista și o cursă

regulată cu feribotul. Katrín simți deodată o pală de aer rece și-și trase mai sus fermoarul gecii. Toată povestea asta era ridicolă.

Dar dacă, totuși, nu pasivitatea ei era de vină, ci nerăbdarea lui Einar, care e mort acum, cel mai bun prieten al lui Garðar și soțul lui Líf? Îi era greu să mai fie supărată pe el acum, când era în pământ, dar lui Katrín tot i se părea că el purta cea mai mare parte din răspundere pentru situația asta absurdă. Einar făcuse o excursie pe jos în Hornstrandir, acum două veri, și era familiarizat cu zona Hesteyri, unde se afla casa. De la el se răspândise povestea satului de la capătul lumii, a frumuseții, păcii și a potecilor nefârșite, situate într-un decor de neuitat. Garðar se inspirase de aici — nu de la farmecele naturii, ci din faptul că Einar nu reușise să închirieze o cameră în Hesteyri, fiindcă singura pensiune de acolo era plină.

Katrín nu mai ținea minte care dintre ei venise cu sugestia să cerceteze dacă era vreo casă de vânzare și s-o transforme în pensiune, dar nu mai conta; odată ce le încolțise ideea în minte, nu mai era cale de întoarcere. Garđar nu mai lucra de opt luni și era sedus cu totul de ideea de a face, în sfârșit, ceva folositor. Și interesul nu i se curmase când Einar își exprimase dorința fierbinte de a participa, oferindu-se să contribuie cu muncă, dar și cu bani. Apoi Líf pusese paie pe foc lăudând excepționala idee și exprimându-și caldele ei încurajări. Katrín își amintea, acum, cât de mult o călcase pe nervi atitudinea entuziastă a lui Líf; bănuia că era motivată, parțial, de șansa de a petrece ceva timp separată de soțul ei, fiindcă renovările aveau să-i ia mult timp acolo departe, în nord. Părea, pe atunci, că mariajul li se duce de râpă, dar când Einar a murit, durerea lui Líf a fost

nemărginită. Un gând murdar i se învârtea prin minte lui Katrín: ar fi fost bine ca Einar să fi murit înainte de finalizarea achiziționării casei. Dar, din păcate, nu așa se petrecuseră lucrurile: se aleseseră cu proprietatea și cu un singur bărbat încântat de ideea renovării, din doi. Faptul că Líf păruse atât de dornică să preia rolul soțului său insistând pe ideea cu reparațiile avea, probabil, de-a face cu procesul de doliu; n-avea nici pricepere și nici interes pentru genul acela de muncă, măcar, asta era sigur. Dacă ar fi vrut să se retragă din afacere, casa ar fi ajuns înapoi, probabil, pe piața imobiliară, iar ei ar fi stat acum și s-ar fi uitat la televizor, îmbrățișați de confortul orașului în care noaptea nu era niciodată atât de neagră ca aici, în Hesteyri.

Când devenise evident că proiectul nu murise și el odată cu Einar, Líf și Garðar plecaseră

spre vest la un sfârșit de săptămână și umblaseră pe mare, de la Ísafjörður până la Hesteyri, ca să arunce o privire asupra casei. Era în stare proastă, desigur, dar asta nu le scăzuse cu nimic din entuziasm lui Garðar și lui Líf. Reveniseră cu un vraf de fotografii, cu fiecare îmbinare și grindă a casei, iar Garðar se apucase îndată de treabă, plănuiind ce trebuia făcut înainte ca sezonul turistic să înceapă. Din ce se vedea în poze, Katrín ar fi spus că imobilul era ținut în picioare doar de zugrăveala de pe el, deși Garðar insista că fostul proprietar făcuse toate reparațiile capitale. În ceea ce-o privea pe Líf, ea adăugase descrieri pline de înflorituri ale incredibilei frumuseți naturale din Hesteyri. Cu mult înainte ca Garðar să se fi apucat de calcule mai cuprinzătoare, crescând tariful pe noapte și mărinind numărul de locuri din căsuța cu două